ข่าวประเสริฐ

The Good News

เดือนต่อมา พระเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลไปยังเมืองนาซาเร็ธในมณฑลกาลิลี เพื่อไปหาหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่งชื่อมารีย์ ซึ่งเป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ผู้เป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด ทูตสวรรค์กาเบรียลได้มาปรากฏแก่เธอ และแจ้งให้ทราบว่า "ความสุขสวัสดี จงมีแก่เธอผู้เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า พระองค์สถิตย์อยู่กับเธอแล้ว" ฝ่ายมารีย์รู้สึกฉงนสนเท่ห์ในถ้อยคำเหล่านั้นยิ่งนัก ไม่ทราบว่าทูตสวรรค์หมายความว่ากระไร ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวแก่นางต่อไปว่า "มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวไปเลย เธอเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ให้ได้รับพระพรอันใหญ่หลวงของพระองค์แล้ว ในไม่ช้านี้ เธอจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า 'เยซู' พระกุมารผู้นี้จะเป็นใหญ่และจะได้รับการเรียกขานว่า "พระบุตรของพระเจ้า" และพระเจ้าจะพระราชทานพระราชบัลลังก์แห่งกษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นบรรพบุรุษของพระกุมารให้แก่พระองค์ และพระองค์จะทรงปกครองชนชาติอิสราเอลตลอดไป และแผ่นดินของพระองค์จะยั่งยืนอยู่นิรันดร์" มารีย์กล่าวตอบทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เหตุการณ์ตามที่ท่านกล่าวมานี้จงบังเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเถิด" ครั้นแล้วทูตสวรรค์ก็หายลับไป (ลูกา 1:26-33 & 38)

Now in the sixth month the angel Gabriel was sent by God to a city of Galilee named Nazareth, to a virgin betrothed to a man whose name was Joseph, of the house of David. The virgin's name was Mary. And having come in, the angel said to her, "Rejoice, highly favored one, the Lord is with you; blessed are you among women!" But when she saw him, she was troubled at his saying, and considered what manner of greeting this was. Then the angel said to her, "Do not be afraid, Mary, for you have found favor with God. And behold, you will conceive in your womb and bring forth a Son, and shall call His name Jesus. He will be great, and will be called the Son of the Highest; and the Lord God will give Him the throne of His father David. And He will reign over the house of Jacob forever, and of His kingdom there will be no end." Then Mary said, "Behold the maidservant of the Lord! Let it be to me according to your word." And the angel departed from her. (Luke 1:26-33 & 38)

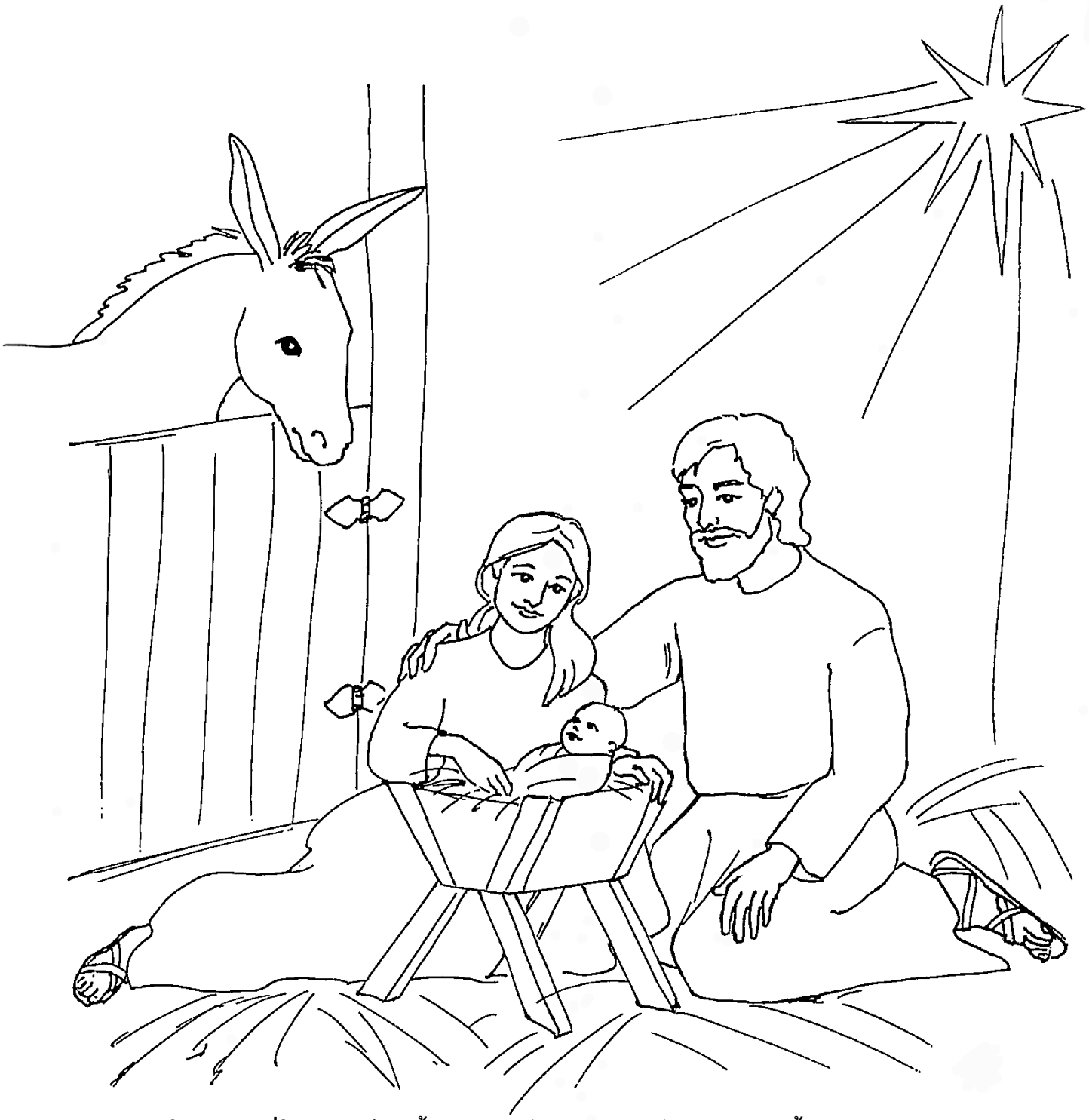

โดยเหตุที่โยเซฟเป็นเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด ดังนั้นเขาจึงต้องเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธมณฑลกาลิลีไปยังเมืองเบธเลเฮ็มในมณฑลยูเดีย อันเป็นถิ่นกำเนิดของกษัตริย์ดาวิด โยเซฟได้พามารีย์คู่หมั้นของเขา ซึ่งขณะนั้นได้ตั้งครรภ์แก่มากแล้วไปลงทะเบียนด้วย เมื่อไปถึงก็เป็นเวลาครบกำหนดคลอด และนางก็ได้คลอดบุตรชายหัวปี นางได้เอาผ้าอ้อมพันพระกายของพระกุมาร แล้ววางพระกุมารไว้ในรางหญ้า เพราะที่พักคนเดินทางในหมู่บ้านนั้นเต็มหมดแล้ว ไม่มีห้องว่างให้ได้พักพาอาศัย (ลูกา 2:4-7)

Joseph also went up from Galilee, out of the city of Nazareth, into Judea, to the city of David, which is called Bethlehem, because he was of the house and lineage of David, to be registered with Mary, his betrothed wife, who was with child. So it was, that while they were there, the days were completed for her to be delivered. And she brought forth her firstborn Son, and wrapped Him in swaddling cloths, and laid Him in a manger, because there was no room for them in the inn. (Luke 2:4-7)

ในคืนนั้น มีคนเลี้ยงแกะบางคนเฝ้าฝูงแกะของเขาอยู่ในท้องทุ่งนอกหมู่บ้าน ทันใดนั้นฑูตสวรรค์องค์หนึ่งก็ได้ปรากฏต่อพวกเขา เปล่งพระรัศมีของพระเจ้าล้อมรอบพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก แต่ฑูตสวรรค์องค์นั้นได้กล่าวปลอบใจคนเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวไปเลย เรานำข่าวดีมาแจ้งแก่ท่าน เป็นข่าวที่จะก่อให้เกิดความปิติยินดีแก่คนทั้งปวงคือคืนนี้องค์พระผู้ช่วยให้รอดของโลก คือองค์พระคริสต์เจ้าได้เสด็จมาบังเกิดแล้วที่เบธเลเฮ็ม เมืองของกษัตริย์ดาวิด อย่าวิตกเลยว่าจะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร พวกท่านจะได้พบพระกุมารนอนอยู่ในรางหญ้า โดยมีผ้าอ้อมพันพระกายอยู่ ทันใดนั้นก็มีฑูตสวรรค์อื่นๆอีกเป็นจำนวนมากลงมาสมทบกับฑูตสวรรค์องค์นั้น ร่วมกันร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าว่า "ขอพระสง่าราศีจงมีแด่พระเจ้า ผู้สถิตย์อยู่ในสวรรค์อันสูงสุด สำหรับในโลกขอให้ความร่มเย็นเป็นสุขจงมีแก่คนทั้งปวง ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระองค์" (ลูกา 2: 8-14)

Now there were in the same country shepherds living out in the fields, keeping watch over their flock by night. And behold, an angel of the Lord stood before them, and the glory of the Lord shone around them, and they were greatly afraid. Then the angel said to them, "Do not be afraid, for behold, I bring you good tidings of great joy which will be to all people. For there is born to you this day in the city of David a Savior, who is Christ the Lord. And this will be the sign to you: You will find a Babe wrapped in swaddling cloths, lying in a manger." And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God and saying: "Glory to God in the highest, and on earth peace, goodwill toward men!" (Luke 2:8-14)

ฝ่ายพระกุมารก็ได้เจริญวัยขึ้น มีอนามัยสมบูรณ์ จิตใจเข้มแข็ง และมีสติปัญญาเฉียบแหลม และพระเจ้าก็ได้ทรงโปรดอำนวยพระพรให้อย่างใหญ่หลวง (ลูกา 2:40)

And the Child grew and became strong in spirit, filled with wisdom; and the grace of God was upon Him. (Luke 2:40)

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ท่านอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ท่านได้สั่งสอนให้ประชาชนเห็นถึงความจำเป็นที่แต่ละคนจะต้องรับบัพติศมา เป็นการประกาศให้สาธารณชนทราบว่า เขาได้เลิกทำความผิดบาปแล้ว เพราะว่าพระเจ้าจะได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่เขา ประชาชนทั้งจากกรุงเยรูซาเล็มและท้องถิ่นอื่นๆทั่วทั้งมณฑลยูดายได้พากันหลั่งไหลมายังดินแดนทุรกันดารนั้น เพื่อฟังคำสั่งสอนของยอห์น และเมื่อพวกเขาสารภาพความผิดบาปของเขาแล้ว ท่านก็ให้พวกเขารับบัพติศมาที่แม่น้ำจอร์แดน ท่านสวมเสื้อผ้าซึ่งทอด้วยขนอูฐและคาดเข็มขัดหนัง ท่านรับประทานตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ท่านสั่งสอนประชาชนดังนี้ว่า "จะมีท่านผู้หนึ่งเสด็จมาในไม่ช้านี้ ท่านผู้นั้นเป็นใหญ่กว่าเรามากนัก แม้แต่เราเองก็ไม่มีคุณค่าพอที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ เราให้บัพติศมาแก่ท่านทั้งหลายด้วยน้ำเท่านั้น แต่ท่านผู้นั้นจะให้บัพติศมาแก่ท่านทั้งหลายด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า" อยู่มาวันหนึ่งพระเยซูได้เสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธมณฑลกาลิลีและทรงรับบัพติสมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน ในทันทีที่พระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ พระองค์ก็ทรงเห็นท้องฟ้าเบิก และพระวิญญาณบริสุทธิ์มีสัณฐานคล้ายนกพิราบ เสด็จลงมาประทับอยู่กับพระองค์ มีพระสุรเสียงตรัสจากท้องฟ้าว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักยิ่งของเรา เราชื่นชมในตัวท่านมาก" (มาระโก 1:4-11)

John came baptizing in the wilderness and preaching a baptism of repentance for the remission of sins. Then all the land of Judea, and those from Jerusalem, went out to him and were all baptized by him in the Jordan River, confessing their sins. Now John was clothed with camel's hair and with a leather belt around his waist, and he ate locusts and wild honey. And he preached, saying, "There comes One after me who is mightier than I, whose sandal strap I am not worthy to stoop down and loose. I indeed baptized you with water, but He will baptize you with the Holy Spirit."

It came to pass in those days that Jesus came from Nazareth of Galilee, and was baptized by John in the Jordan. And immediately, coming up from the water, He saw the heavens parting and the Spirit descending upon Him like a dove. Then a voice came from heaven, "You are my beloved Son, in whom I am well pleased." (Mark 1:4-11)

หลังจากนั้นพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เนินเขา และทรงเชิญผู้ที่ทรงเห็นว่าเหมาะสมให้ขึ้นไปกับพระองค์ด้วยซึ่งพวกเขาก็ปฏิบัติตาม ครั้นแล้วพระองค์ก็ทรงเลือกและแต่งตั้งคนเหล่านั้นไว้สิบสองคน ให้เป็นสาวกคนสนิทและมิตรร่วมงานของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ส่งพวกเขาออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชน โดยให้มีฤทธิ์ในการรักษาโรค และขับไล่ผีสิงออกจากผู้เคราะห์ร้ายทั้งปวง (มาระโก 3: 13-15)

And He went up on the mountain and called to Him those He Himself wanted. And they came to Him. Then He appointed twelve, that they might be with Him and that He might send them out to preach, and to have power to heal sicknesses and to cast out demons. (Mark 3:13-15)

คืนหนึ่งผู้นำของชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นฟาริสีชื่อนิโคเดมัสมาเฝ้าพระเยซู เขาทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้าเรารู้ว่าท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาสอนพวกเรา เพราะการสำแดงอิทธิฤทธิ์ของท่านเป็นข้อพิสูจน์อย่างดีในเรื่องนี้" พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านตามความจริงว่า หากผู้ใดมิได้กลับใจเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าไม่ได้เลย" "เกิดใหม่อย่างนั้นหรือ" นิโคเดมัสอุทานด้วยความประหลาดใจ "อาจารย์หมายความว่ากระไร คนชราแล้วจะย้อนกลับเข้าไปในครรภ์มารดาแล้วเกิดใหม่ได้อย่างไร?" พระเยซูตรัสตอบว่า "ข้อความที่เราพูดไปนั้นเราหมายความว่า ถ้าผู้ใดมิได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ เขาจะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ สิ่งที่มนุษย์พึงให้แก่ท่านได้ก็คือชีวิตฝ่ายเนื้อหนังเท่านั้น แต่พระวิญญาณทรงโปรดพระราชทานชีวิตใหม่จากสวรรค์ให้แก่ท่านได้" **(ยอห์น 3:1-6)**

There was a man of the Pharisees named Nicodemus, a ruler of the Jews. This man came to Jesus by night and said to him, "Rabbi, we know that You are a teacher come from God; for no one can do these signs that You do unless God is with him." Jesus answered and said to him, "Most assuredly, I say to you, unless one is born again, he cannot see the kingdom of God." Nicodemus said to Him, "How can a man be born when he is old? Can he enter a second time into his mother's womb and be born?" Jesus answered, "Most assuredly, I say to you, unless one is born of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the Spirit is spirit." (John 3:1-6)

หลังจากนั้นไม่นานนัก
พระเยซูกับสาวกของพระองค์ได้
เดินทางไปยังหมู่บ้านนาอิน
โดยมีผู้คนเป็นจำนวนมากติดตาม
พระองค์ไปอีกเช่นเคย เมื่อพระองค์เสด็จไปจวนจะถึงปากทาง
เข้าหมู่บ้าน ก็มีขบวนศพขบวนหนึ่งแห่ออกจากหมู่บ้าน
ผู้ตายเป็นบุตรชายคนเดียวของหญิงหม้าย
มีชาวบ้านหลายคนร่วมในขบวนศพนั้น ด้วยความโศกเศร้าอาลัยกับนางด้วย เมื่อพระเยซูเห็นหญิงหม้ายผู้นั้น ก็ทรงรู้สึกสงสารจึงตรัสแก่นางว่า "อย่าร้องไห้ไปเลย" ครั้นแล้วพระองค์ก็เสด็จตรงไปยังโลงศพ ทรงเอื้อมพระหัตถ์จับต้องโลงศพนั้น คนที่หามอยู่ต่างก็หยุดเดิน ครั้นแล้วพระองค์ได้ตรัสแก่ผู้ตายนั้นว่า "พ่อหนุ่มเอ๋ย จงฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาเถิด" เด็กหนุ่มซึ่งตายไปแล้วนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง และทักทายปราศรัยกับชาวบ้านที่รายล้อมเขาอยู่ ครั้นแล้วพระเยซูก็ได้ทรงมอบเขาให้แก่ผู้เป็นมารดา ชาวบ้านทั้งหมดเหล่านั้นต่างรู้สึกหวาดกลัวเป็นอันมาก พวกเขาพากันสรรเสริญพระเจ้าว่า "ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นแล้วในหมู่เรา" และ "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยือนประชากรของพระองค์แล้ว" (ลูกา 7:11-16)

Now it happened, the day after, that He went into a city called Nain; and many of His disciples went with Him, and a large crowd. And when He came near the gate of the city, behold, a dead man was being carried out, the only son of his mother; and she was a widow. And a large crowd from the city was with her. When the Lord saw her, He had compassion on her and said to her, "Do not weep." Then he came and touched the open coffin, and those who carried him stood still. And He said, "Young man, I say to you, arise." So he who was dead sat up and began to speak. And He presented him to his mother. Then fear came upon all, and they glorified God, saying, "A great prophet has risen up among us"' and "God has visited His people." (Luke 7:11-16)

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังเนินเขาแห่งหนึ่ง และประทับอยู่กับสาวกของพระองค์ ไม่นานนักผู้ที่ติดตามพระองค์มาเหล่านั้น ก็พากันไปเฝ้าพระองค์บนเนินเขานั้นอย่างเนืองแน่น พระองค์จึงตรัสถามฟีลิปว่า "ฟีลิปเราจะซื้ออาหารมาเลี้ยงคนเหล่านี้ได้จากไหน?" การที่พระองค์ตรัสถามฟีลิปเช่นนี้ก็เพื่อลองใจเขาเท่านั้น เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะทรงทำประการใด ฟีลิปทูลว่า "แม้จะซื้อให้กินคนละเล็กละน้อย ก็จะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากทีเดียว" อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรได้ทูลต่อพระเยซูว่า "มีเด็กคนหนึ่งนำขนมปังทำด้วยแป้งบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัวติดตัวมาด้วย แต่ที่ไหนจะเพียงพอสำหรับผู้คนมากมายเช่นนี้?" พระเยซูตรัสสั่งว่า "จงบอกให้ทุกคนนั่งลงเถิด" ทุกคนจึงนั่งลงบนเนินหญ้า (นับเฉพาะผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน) เมื่อพระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้นมาแล้ว ก็ทรงขอบคุณพระบิดา แล้วส่งให้เหล่าสาวกนำไปแจกแก่ผู้คนเหล่านั้น ต่อจากนั้นพระองค์ทรงหยิบปลาขึ้นมา และกระทำเช่นเดียวกันนี้อีก ทุกคนจึงมีอาหารรับประทานอย่างอิ่มหนำสำราญ หลังจากนั้นพระเยซูตรัสสั่งสาวกของพระองค์ว่า "จงไปเก็บอาหารที่เหลือมาเถิด อย่าให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดต้องเสียไปโดยเปล่าประโยชน์" ปรากฏว่าเก็บขนมปังที่เหลือได้สิบสองตะกร้าเต็ม เมื่อประชาชนเหล่านั้นได้เห็นอิทธิฤทธิ์อันยิ่งใหญ่ ที่พระองค์ทรงสำแดงแก่พวกเขา จึงโจษจันกันว่า "ท่านผู้นี้คงต้องเป็นศาสดาพยากรณ์ที่พวกเราเฝ้าคอยเป็นแน่แท้" **(ยอห์น 6:5-14)**

Then Jesus lifted up His eyes, and seeing a great multitude coming toward Him, He said to Philip, "Where shall we buy bread, that these may eat?" But this He said to test him, for He himself knew what He would do. Philip answered Him, "Two hundred denarii worth of bread is not sufficient for them, that every one of them may have a little." One of His disciples, Andrew, Simon Peter's brother, said to Him, "There is a lad here who has five barley loaves and two small fish, but what are they among so many?" Then Jesus said, "Make the people sit down." Now there was much grass in the place. So the men sat down, in number about five thousand. And Jesus took the loaves, and when He had given thanks He distributed them to the disciples, and the disciples to those sitting down; and likewise of the fish, as much as they wanted. So when they were filled, He said to His disciples, "Gather up the fragments that remain, so that nothing is lost." Therefore they gathered them up, and filled twelve baskets with the fragments of the five barley loaves which were left over by those who had eaten. Then those men, when they had seen the sign that Jesus did, said, "This is truly the Prophet who is come into the world." (John 6:5-14)

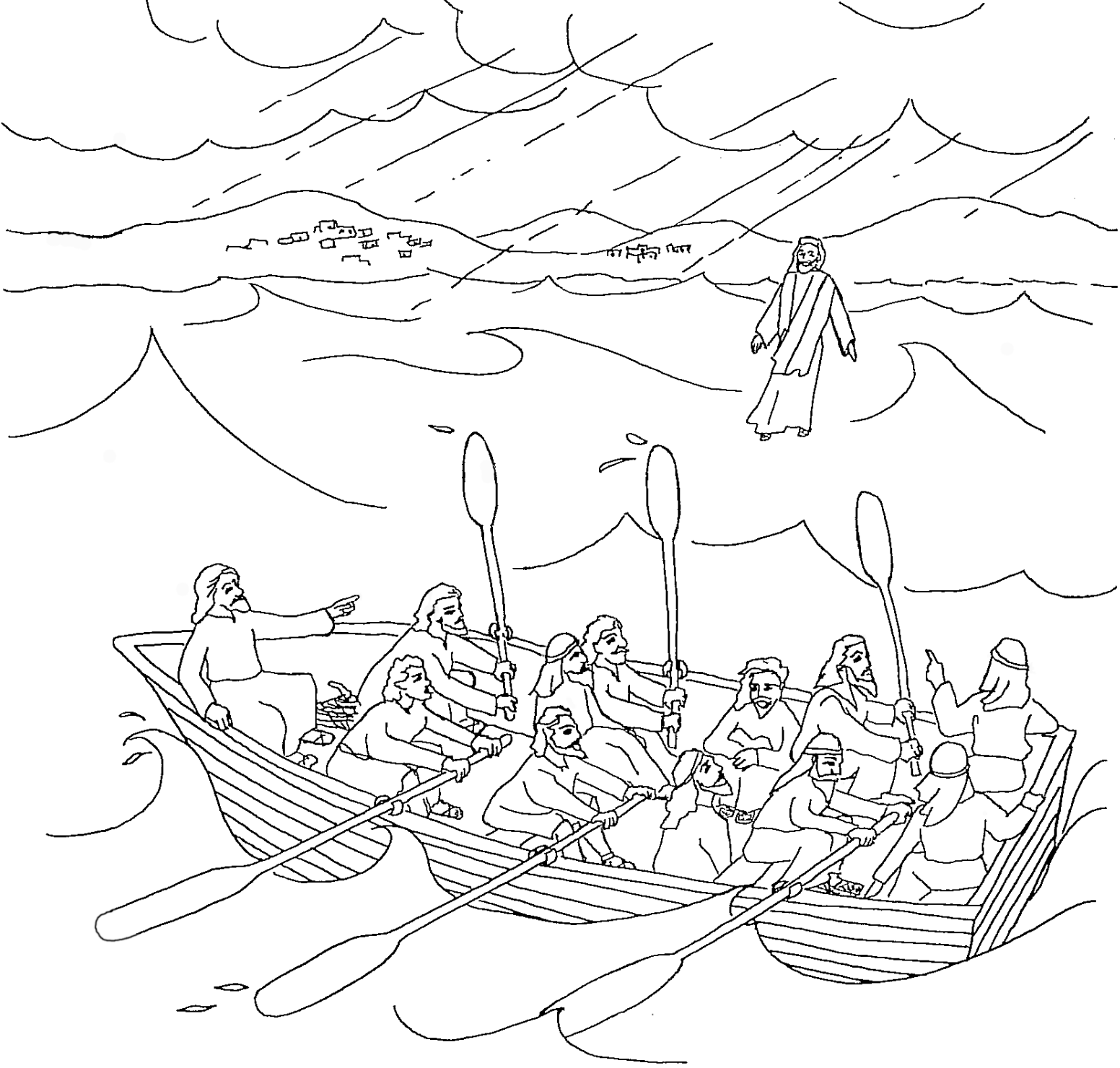

เย็นวันนั้นบรรดาสาวกของพระองค์ได้ไปรอพระองค์ที่ฝั่งทะเล แต่จนกระทั่งค่ำมืดแล้ว พระองค์ก็ยังมิได้เสด็จมาหาพวกเขา พวกเขาจึงลงเรือแล่นข้ามทะเลสาบตรงไปยังเมืองคาเปอรนาอุม ระหว่างที่พวกเขากรรเชียงเรือไปได้ประมาณห้าหรือหกกิโลเมตร ก็เกิดพายุพัดกล้าท้องทะเลปั่นป่วน ขณะนั้นเองพวกเขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินบนพื้นน้ำตรงมายังเรือของพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัวเป็นอันมาก แต่พระเยซูทรงร้องบอก เป็นการปลอบใจพวกเขาว่า "เราเอง อย่ากลัวเลย" สาวกเหล่านั้นจึงยินยอมให้พระองค์ขึ้นบนเรือ และทันใดนั้นเรือก็แล่นไปถึงฝั่ง ณ ที่จุดหมายปลายทางของพวกเขา (ยอห์น 6:16-21)

Now when evening came, His disciples went down to the sea, got into the boat, and went over the sea toward Capernaum. And it was already dark, and Jesus had not come to them. Then the sea arose because a great wind was blowing. So when they had rowed about three or four miles, they saw Jesus walking on the sea and drawing near the boat; and they were afraid. But He said to them, "It is I; do not be afraid." Then they willingly received Him into the boat, and immediately the boat was at the land where they were going. (John 6:16-21)

คราวหนึ่งมีหญิงบางคนนำบุตรของตนมาหาพระเยซู เพื่อขอให้พระองค์ทรงอวยพร แต่สาวกของพระเยซูได้ขับไล่คนเหล่านั้นไปเสีย และห้ามมิให้มารบกวนพระองค์ แต่เมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์ พระองค์ก็ทรงขุ่นเคืองพระทัยต่อสาวกเหล่านั้น จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "ปล่อยให้เด็กเหล่านี้มาหาเราเถิด อย่าไล่พวกเขาเลย เพราะชาวแผ่นดินของพระเจ้าย่อมเป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนโยนเช่นเดียวกับเด็กเหล่านี้ เราขอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ไม่ยอมมาหาพระเจ้า ดังที่เด็กๆมาหาเรา ผู้นั้นจะไม่ได้เข้าสู่แผ่นดินของพระองค์เป็นอันขาด" แล้วพระองค์ทรงโอบกอดเด็กเหล่านั้นไว้ในอ้อมแขนของพระองค์ ทรงเอาพระหัตถ์ลูบศีรษะของพวกเขาและทรงอวยพระพรแก่พวกเขา
(มาระโก10:13-16)

Then they brought little children to Him, that He might touch them; but the disciples rebuked those who brought them. But when Jesus saw it, He was greatly displeased and said to them, "Let the little children come to Me, and do not forbid them; for of such is the kingdom of God. Assuredly I say to you, whoever does not receive the kingdom of God as a little child will by no means enter it." And He took them up in His arms, laid His hands on them, and blessed them. (Mark 10:13-16)

เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ (ยอห์น 10:11)

แกะของเราย่อมจำเสียงของเรา และเราก็รู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นก็ย่อมติดตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย ไม่มีใครสามารถช่วงชิงเอาแกะเหล่านั้นไปจากเรา (ยอห์น 10:27-28)

"I am the good shepherd. The good shepherd gives His life for the sheep." (John 10:11)

"My sheep hear My voice, and I know them, and they follow Me. And I give them eternal life, and they shall never perish; neither shall anyone snatch them out of My hand." (John 10:27-28)

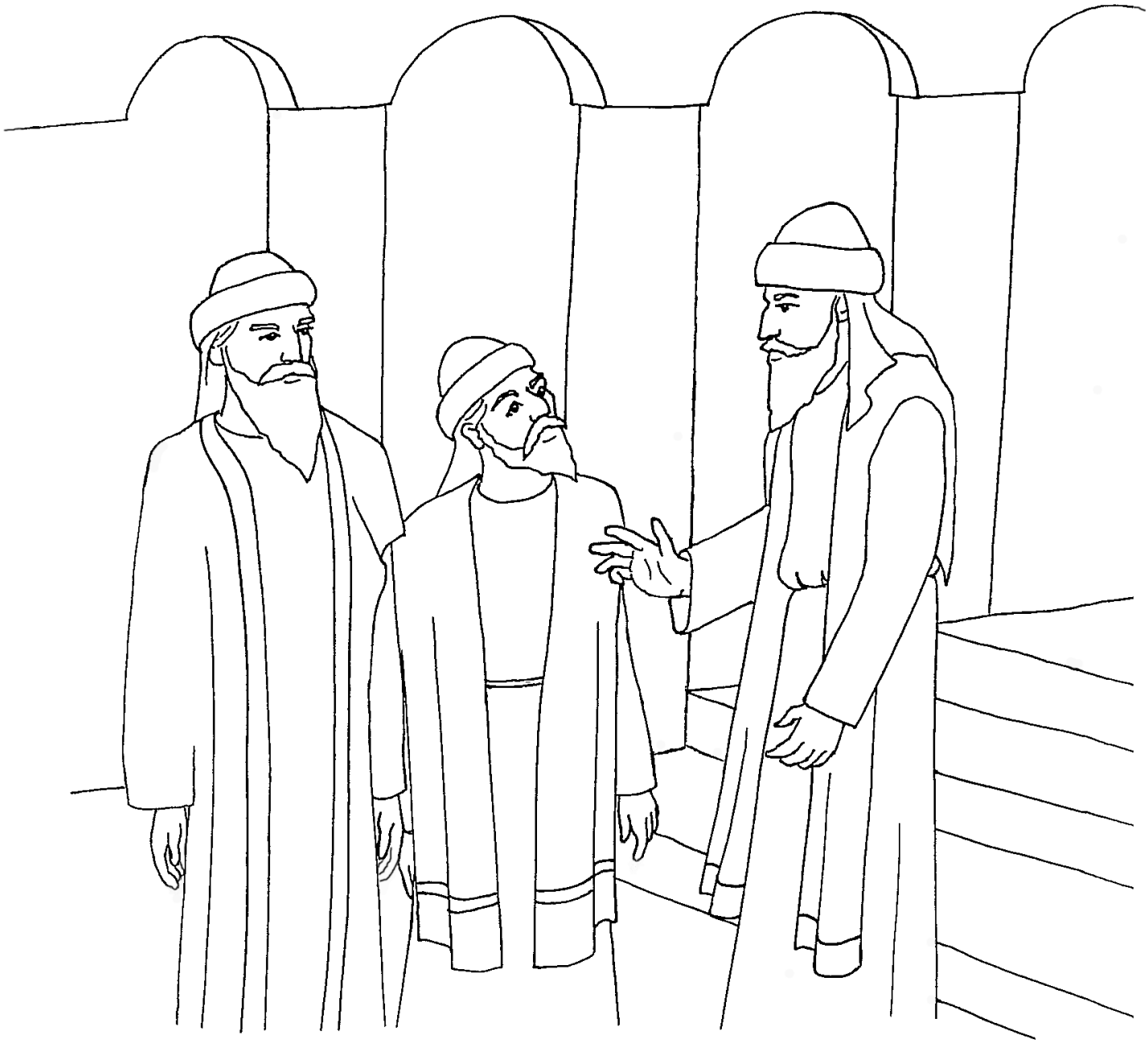

ด้วยเหตุนี้พวกปุโรหิตชั้นผู้ใหญ่กับพวกฟาริสี จึงเรียกประชุมสมาชิกสภาเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซู พวกเขาปรึกษากันว่า "เราจะทำอย่างไรกันดีเพราะบุคคลผู้นี้แสดงอิทธิฤทธิ์หลายอย่างแล้ว หากเราปล่อยเขาไว้เช่นนี้ ชาวยิวทั้งชาติก็คงจะเชื่อถือเขาอย่างแน่นอน ซึ่งจะเป็นเหตุให้พวกโรมันยกทัพทำลายพระวิหารและล้างผลาญชาติของเราได้" คายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น ได้กล่าวต่อที่ประชุมว่า "ท่านทั้งหลายช่างไม่รู้อะไรเสียเลย การที่จะให้บุคคลผู้นี้ตายแทนประชากรของเรา ย่อมดีกว่าที่จะปล่อยให้ชาติของเราต้องพินาศ" การที่คายาฟาสกล่าวเช่นนี้เป็นการพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชาวยิวทั้งชาติ เป็นการกล่าวในฐานะมหาปุโรหิต หาใช่กล่าวตามความคิดเห็นส่วนตัวแต่อย่างใดไม่ ถ้อยคำนี้เป็นการพยากรณ์ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ไม่เพียงแต่เป็นไปเพื่อชาวยิวเท่านั้น หากยังเป็นไปเพื่อบุตรทั้งปวงของพระเจ้า ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วโลกอีกด้วย ฉะนั้นนับตั้งแต่วันนั้นมา พวกผู้นำทางศาสนาของชาวยิวจึงหาทางปลงพระชนม์พระเยซูเสีย (ยอห์น 11:47-53)

Then the chief priests and the Pharisees gathered a council and said, "What shall we do? For this Man works many signs. If we let Him alone like this, everyone will believe in Him, and the Romans will come and take away both our place and nation." And one of them, Caiaphas, being high priest that year, said to them, "You know nothing at all, nor do you consider that it is expedient for us that one man should die for the people, and not that the whole nation should perish." Now this he did not say on his own authority; but being high priest that year he prophesied that Jesus would die for the nation, and not for that nation only, but also that He would gather together in one the children of God who were scattered abroad. Then, from that day on, they plotted to put Him to death. (John 11:47-53)

ครั้นตกเย็นขณะที่พระเยซูกำลังเสวยพระกระยาหารร่วมกับสาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายตามความจริงว่า ในพวกท่านจะมีคนหนึ่งทรยศต่อเรา" เมื่อสาวกทั้งหลายได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกเศร้าสลดยิ่งนัก ต่างทูลถามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์คือคนผู้นั้นหรือ?" พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาขนมปังจิ้มในจานเดียวกับเรานี่แหละจะเป็นผู้ทรยศต่อเรา" (มัทธิว 26:20-23)

When evening had come, He sat down with the twelve. Now as they were eating, He said, "Assuredly, I say to you, one of you will betray Me." And they were exceedingly sorrowful, and each of them began to say to Him, "Lord, is it I?" He answered and said, "He who dipped his hand with Me in the dish will betray Me." (Matthew 26:20-23)

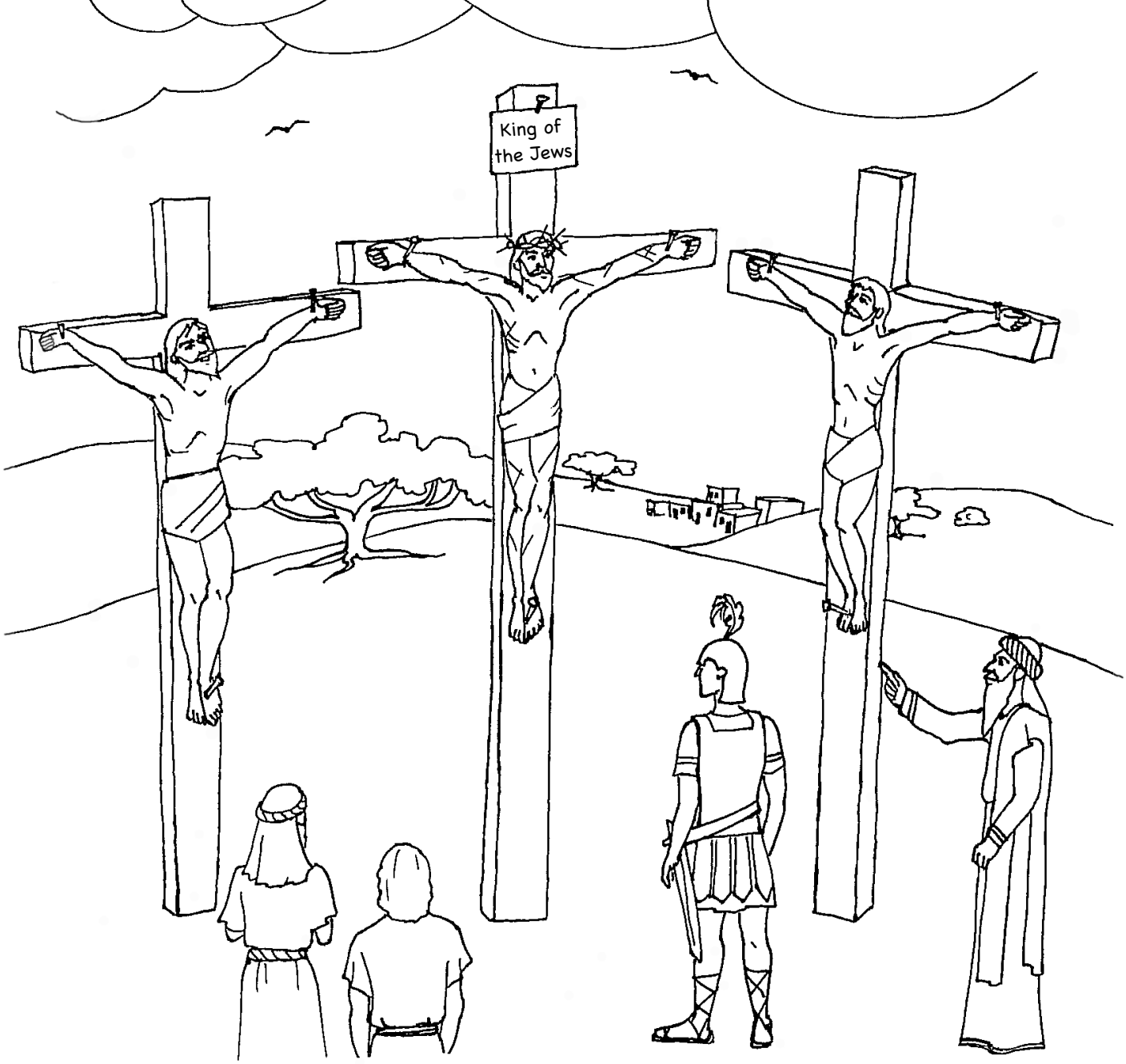

ในการนี้เขาได้นำผู้ร้ายอีกสองคนไปตรึงไว้บนไม้กางเขนพร้อมกับพระเยซูอีกด้วย เมื่อพวกเขาไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า "เนินเขาหัวกะโหลก" พวกเขาได้ตรึงพระเยซูไว้บนไม้กางเขนที่นั่นพร้อมกับผู้ร้ายทั้งสองนั้น โดยให้พระเยซูอยู่ตรงกลาง และผู้ร้ายทั้งสองอยู่คนละข้างของพระองค์ (ลูกา 23:32-33)

โจรคนหนึ่งในสองคนที่ถูกตรึงไว้เคียงข้างพระองค์นั้น ได้พูดจาถากถางพระองค์ว่า "ท่านเป็นพระคริสต์มิใช่หรือ? จงพิสูจน์ให้เราเห็นจริงด้วยการช่วยตัวเอง และช่วยเราทั้งสองให้รอดด้วยเถิด" แต่โจรอีกคนหนึ่งกับห้ามปรามว่า "กำลังจะตายอยู่อย่างนี้แล้ว เจ้าไม่เกรงกลัวแม้แต่พระเจ้าเลยหรือ? เราทั้งสองคนสมควรแล้วที่จะต้องตาย เพราะได้ทำความชั่วไว้มาก แต่ท่านผู้นี้มิได้กระทำความชั่วใดๆเลย" ครั้นแล้วเขาก็อ้อนวอนต่อพระเยซูว่า "ข้าแต่องค์พระเยซูเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปกครองแผ่นดินของพระองค์แล้ว โปรดระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยเถิด" พระเยซูตรัสตอบว่า "เราขอสัญญาว่าในวันนี้ท่านจะได้อยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม" (ลูกา 23:39-43)

There were also two others, criminals, led with Him to be put to death. And when they had come to the place called Calvary, there they crucified Him, and the criminals, one on the right hand and the other on the left. (Luke 23:32-33)

Then one of the criminals who were hanged blasphemed Him, saying, "If You are the Christ, save Yourself and us." But the other, answering, rebuked him, saying, "Do you not even fear God, seeing you are under the same condemnation? And we indeed justly, for we receive the due reward of our deeds; but this Man has done nothing wrong." Then he said to Jesus, "Lord, remember me when You come into Your kingdom." And Jesus said to him, "Assuredly, I say to you, today you will be with Me in Paradise." (Luke 23:39-43)

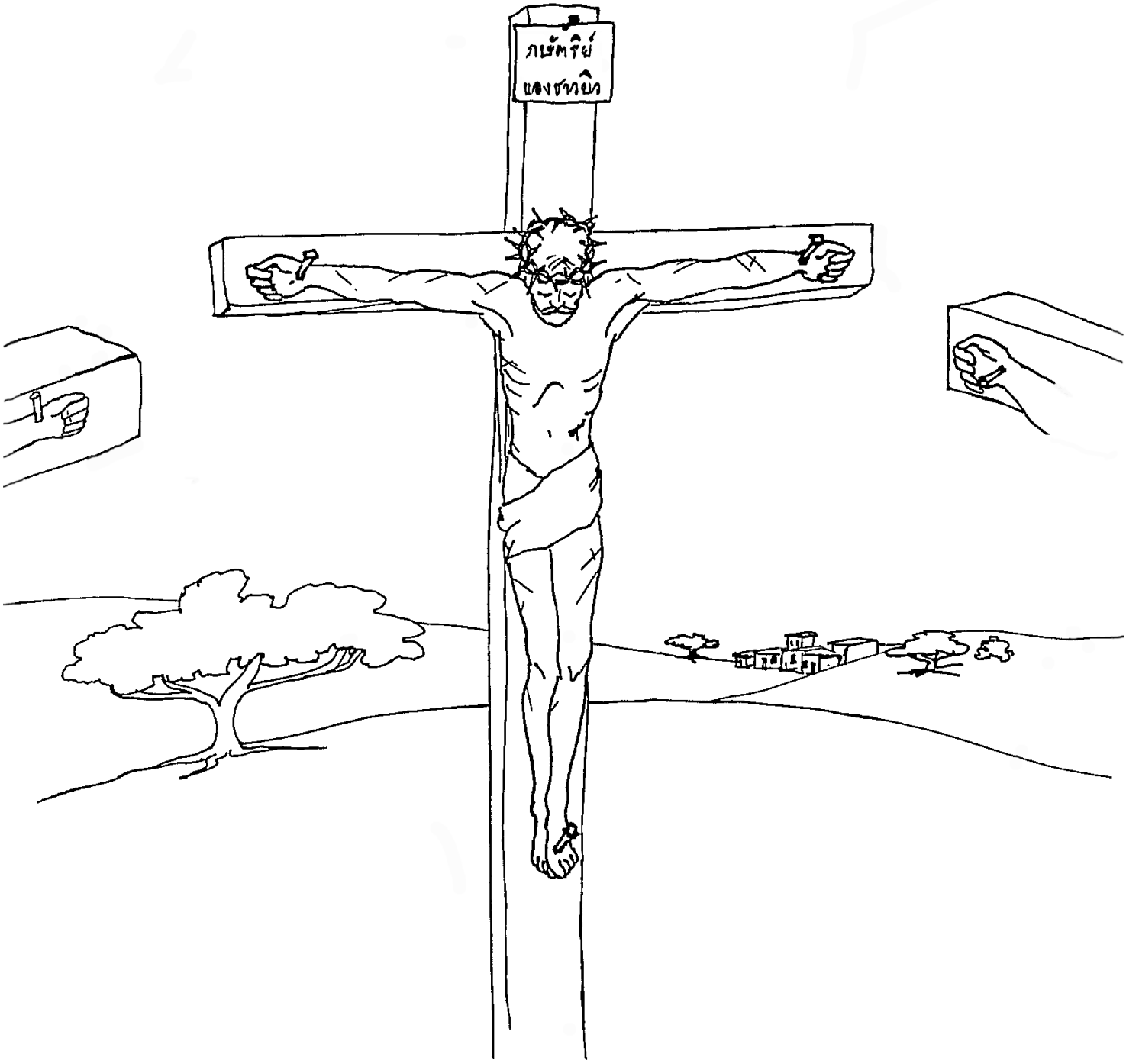

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ความมืดได้แผ่คลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินเป็นเวลาสามชั่วโมง คือจนกระทั่งถึงบ่ายสามโมง ดวงอาทิตย์มืดมิดไป ผ้าม่านซึ่งแขวนไว้ในพระวิหารได้ขาดออกเป็นสองส่วน พระเยซูทรงร้องด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์" พอตรัสขาดคำพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ เมื่อนายร้อยทหารโรมัน (ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการตรึงพระองค์กับนักโทษไว้กับไม้กางเขน) เห็นเช่นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนบริสุทธิ์" (ลูกา 23:44-47)

Now it was about the sixth hour, and there was darkness over all the earth until the ninth hour. Then the sun was darkened, and the veil of the temple was torn in two. And when Jesus had cried out with a loud voice, He said, "Father, into your hands I commit My spirit." Having said this, He breathed His last. So when the centurion saw what had happened, he glorified God, saying, "Certainly this was a righteous Man!" (Luke 23:44-47)

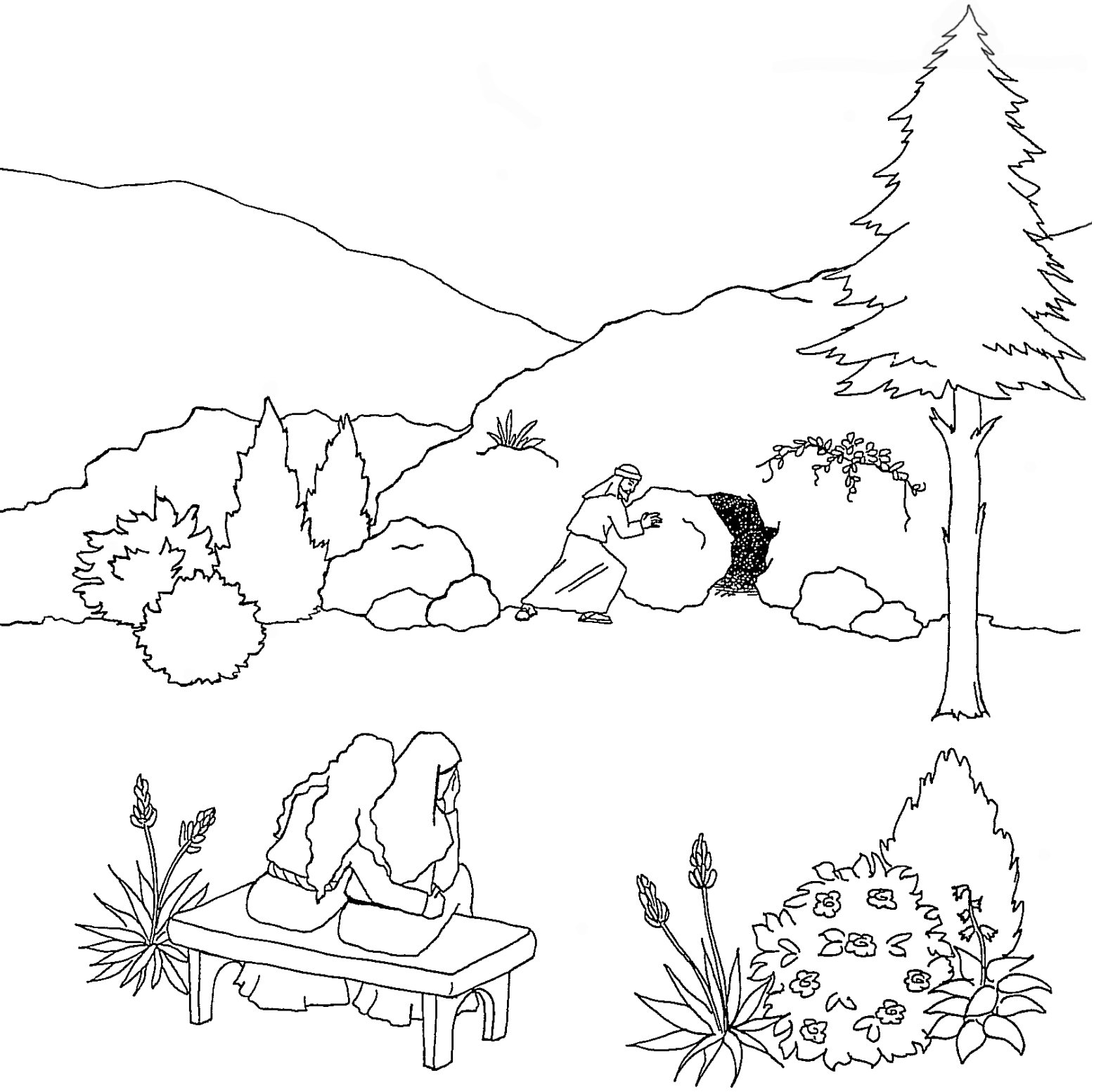

ครั้นตกเย็นวันนั้น โยเซฟชาวเมืองอาริมาเธียซึ่งเป็นผู้ที่มีฐานะดีผู้หนึ่ง และเป็นศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูได้ไปหาปีลาตและขอรับพระศพของพระเยซู ซึ่งปีลาตก็อนุญาตให้ตามที่เขาขอร้อง โยเซฟได้อัญเชิญพระศพของพระเยซูลงมาจากไม้กางเขน เอาผ้าป่านที่สะอาดพันพระศพไว้ แล้วนำไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ฝังศพซึ่งเขาเพิ่งสร้างขึ้นใหม่ โดยสกัดเจาะไว้ในเนินเขา แล้วเอาก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งมาปิดปากอุโมงค์ไว้ด้วย ในการนี้มารีย์ชาวเมืองมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งได้นั่งเฝ้าอยู่ที่นั่นด้วย (มัทธิว 27:57-61)

Now when evening had come, there came a rich man from Arimathea, named Joseph, who himself had also become a disciple of Jesus. This man went to Pilate and asked for the body of Jesus. Then Pilate commanded the body to be given to him. When Joseph had taken the body, he wrapped it in a clean linen cloth, and laid it in his new tomb which he had hewn out of the rock; and he rolled a large stone against the door of the tomb, and departed. And Mary Magdalene was there, and the other Mary, sitting opposite the tomb. (Matthew 27:57-61)

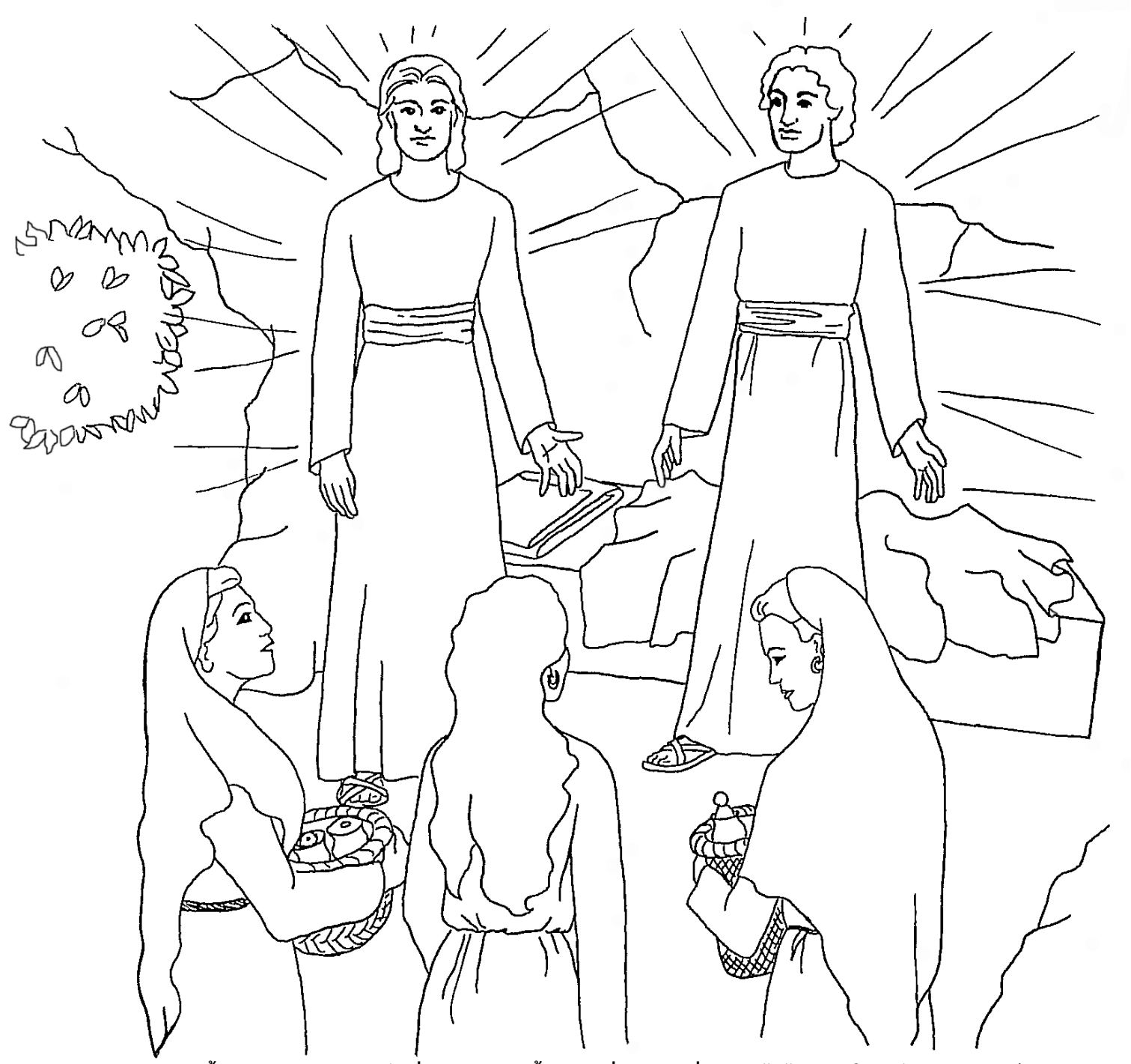

ครั้นเช้ามืดวันอาทิตย์ เมื่อสตรีเหล่านั้นนำเครื่องหอมที่เตรียมไว้ไปยังอุโมงค์ฝังพระศพ ก็พบว่าหินก้อนใหญ่ที่ปิดปากอุโมงค์ไว้ถูกเลื่อนออกจากปากอุโมงค์ พวกเขาจึงพากันเข้าไปข้างใน แต่ปรากฏว่าพระศพของพระเยซูหายไปเสียแล้ว ขณะที่พวกเขากำลังงงงันต่อสภาพที่ได้พบเห็นอยู่นั่นเอง ทันใดนั้นก็มีชายสองคนปรากฏกายต่อพวกเขา ชายทั้งสองนี้สวมเสื้อผ้าเป็นมันวาววับ สตรีเหล่านั้นตกใจกลัวยิ่งนักต่างซบหน้าลงกับพื้น ชายทั้งสองนั้นจึงถามว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงมาหาคนที่มีชีวิตในอุโมงค์ฝังศพเล่า? พระองค์มิได้อยู่ที่นี่ดอก พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกท่านจำไม่ได้หรือว่าพระองค์เคยตรัสกับพวกท่านแต่ครั้งยังอยู่ในมณฑลกาลิลีว่า เราจะถูกทรยศให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของเหล่าคนชั่ว และจะถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน แต่ในวันที่สามจะฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาใหม่?" สตรีเหล่านั้นจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ขึ้นมาได้ (ลูกา 24:1-8)

Now on the first day of the week, very early in the morning, they, and certain other women with them, came to the tomb bringing the spices which they had prepared. But they found the stone rolled away from the tomb. Then they went in and did not find the body of the Lord Jesus. And it happened, as they were greatly perplexed about this, that behold, two men stood by them in shining garments. Then, as they were afraid and bowed their faces to the earth, they said to them, "Why do you seek the living among the dead? He is not here, but is *risen!* Remember how He spoke to you when He was still in Galilee, saying, 'The Son of Man must be delivered into the hands of sinful men, and be crucified, and the third day rise again.'" And they remembered His words. (Luke 24:1-8)

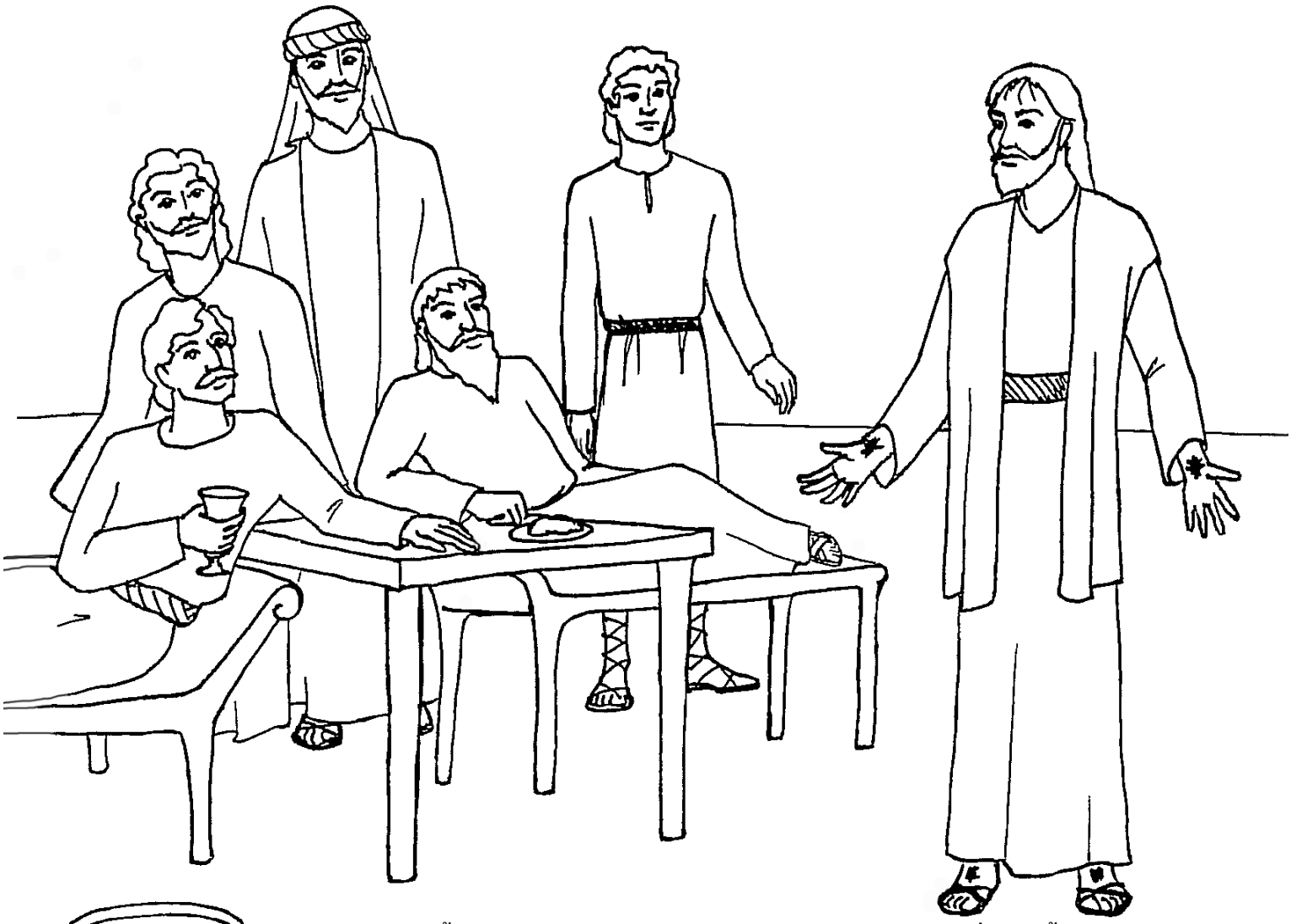

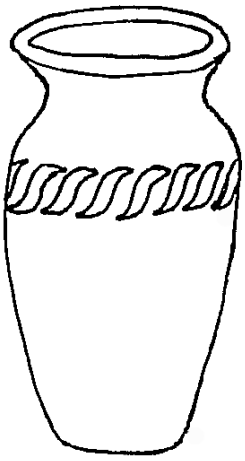

สาวกทั้งสองได้รีบรุดเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มในชั่วโมงนั้นเอง ปรากฏว่าสาวกทั้งสิบเอ็ดคนตลอดจนสาวกคนอื่นๆ ได้ชุมนุมกันอยู่ก่อนแล้ว สาวกเหล่านั้นกล่าวแก่คนทั้งสองว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้สำแดงพระองค์แก่ซีโมนเปโตร” ครั้นแล้วบุคคลทั้งสองจึงได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการที่พระเยซูสำแดงพระองค์แก่พวกเขา ในระหว่างที่พวกเขากำลังเดินทาง รวมทั้งเล่าว่าพวกเขาจำพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังนั่นเอง

ขณะที่สาวกทั้งสองกำลังเล่าเรื่องราวอยู่นั้น พระเยซูก็ทรงสำแดงพระองค์แก่คนเหล่านั้น ทรงยืนอยู่ต่อหน้าคนทุกคน และอวยพระพรแก่พวกเขาว่า “จงอยู่เย็นเป็นสุขเถิด” ทุกคนต่างตกใจกลัวเป็นอันมาก เพราะคิดว่าพระองค์ทรงเป็นผี พระองค์จึงตรัสว่า “ไฉนพวกท่านจึงตกใจกันนัก? ไยจึงสงสัยว่ามิใช่เรา? จงดูมือของเราและดูเท้าของเรา และท่านจะรู้ว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราให้แน่ใจเถิดว่าเรามิใช่ผี เพราะผีไม่มีตัวตนดังที่ท่านเห็นเราอยู่นี้” เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วก็ทรงยื่นพระหัตถ์ให้พวกเขาดูรอยตาปู และชี้ให้พวกเขาดูแผลที่พระบาทของพระองค์ **(ลูกา 24:33-40)**

So they rose up that very hour and returned to Jerusalem, and found the eleven and those who were with them gathered together, saying, “The Lord is risen indeed, and has appeared to Simon!” And they told about the things that had happened on the road, and how He was known to them in the breaking of bread. Now as they said these things, Jesus Himself stood in the midst of them, and said to them, “Peace to you.” But they were terrified and frightened, and supposed they had seen a spirit. And he said to them, “Why are you troubled? And why do doubts arise in your hearts? Behold My hands and My feet, that it is I Myself. Handle Me and see, for a spirit does not have flesh and bones as you see I have.” When He had said this, He showed them His hands and His feet. (Luke 24:33-40)

และตรัสแก่พวกเขาว่า “ได้มีบัญญัติมานานแล้วว่า พระคริสต์จะต้องได้รับทุกขเวทนาและต้องสิ้นพระชนม์แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงฟื้นขึ้นจากความตาย และข่าวเกี่ยวกับการรู้สำนึกในความผิดบาป การกลับใจใหม่และการได้รับอภัยโทษจากความผิดบาปจะต้องได้รับการประกาศเผยแผ่ไปยังชนทุกชาติโดยเริ่มต้นจากกรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านก็ได้เห็นแล้วว่า คำพยากรณ์เหล่านี้เกิดขึ้นจริง” **(ลูกา 24:46-48)**

ครั้นแล้วพระเยซูก็ทรงพาคนเหล่านั้น เดินทางไปยังหมู่บ้านเบธานี ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นอวยพรพวกเขาแล้วพระองค์ก็เสด็จจากเขาไปและขึ้นสู่สวรรค์ **(ลูกา 24:50-51)**

And He said to them, “Thus it is written, and thus it was necessary for the Christ to suffer and to rise from the dead the third day, and that repentance and remission of sins should be preached in His name to all nations, beginning at Jerusalem. And you are witnesses of these things.” (Luke 24:46-48)

And he led them out as far as Bethany, and He lifted up His hands and blessed them. Now it came to pass while He blessed them, that He was parted from them and carried up into heaven. (Luke 24:50-51)

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์เป็นอันมาก จนได้พระราชทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจพระบุตรนั้น จะได้พ้นจากความพินาศและมีชีวิตนิรันดร์ พระเจ้ามิได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อพิพากษามวลมนุษย์ หากแต่เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดพ้นจากโทษทัณฑ์แห่งความผิดบาป ผู้ที่เชื่อและไว้วางใจพระบุตรนั้น จะไม่ประสบความพินาศเลย แต่ผู้ที่ไม่เชื่อและไม่ไว้วางใจพระองค์ถูกตัดสินโทษแล้ว เพราะเหตุที่เขาไม่วางใจพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ยอห์น 3:16-18)

For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life. For God did not send His Son into the world to condemn the world, but that the world through Him might be saved. He who believes in Him is not condemned; but he who does not believe is condemned already, because he has not believed in the name of the only begotten Son of God. (John 3:16-18)

หากเราอ้างตัวว่า ชีวิตของเราไม่มีมลทินแห่งความผิดบาป ก็ย่อมเป็นการหลอกลวงตนเอง และไม่ยอมรับความจริง ถ้าเราสารภาพความผิดบาปของเราต่อพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ธรรมและความเที่ยงธรรมก็พร้อมที่จะอภัยโทษความผิดบาปให้เรา และชำระเราให้บริสุทธิ์ผุดผ่องพ้นจากมลทินใดๆ ทั้งปวง (1 ยอห์น 1:8-9)

If we say that we have no sin, we deceive ourselves, and the truth is not in us. If we confess our sins, He is faithful and just to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness. (I John 1:8-9)

พระเยซูตรัสตอบว่า "เราคือทางนั้น เป็นองค์ธรรมแห่งความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดสามารถไปถึงพระบิดาได้นอกจากจะอาศัยวิถีทางของเราเท่านั้น (ยอห์น 14:6)

Jesus said to him, "I am the way, the truth, and the life. No one comes to the Father except through Me." (John 14:6)

ผู้ที่ต้องลากแอก แบกไถ ตรากตรำทำงานหนักทั้งหลาย จงมาหาเราแล้วเราจะให้ท่านได้พักผ่อน จงเข้าเทียมแอกกับเรา เพราะแอกของเราเหมาะสมกับท่าน และรับฟังคำสั่งสอนของเรา เพราะเราเป็นคนสุภาพและอ่อนน้อม แล้วจิตวิญญาณของท่านก็จะได้รับการพักผ่อน เพราะภาระที่เราจะมอบให้ท่านทั้งหลายนั้น ไม่ลำบากต่อการแบกหามเลย (มัทธิว 11:28-30)

"Come to Me, all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take My yoke upon you and learn from Me, for I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls. For My yoke is easy and My burden is light." (Matthew 11:28-30)

พระเยซูได้ทรงสำแดงความมหัศจรรย์อื่นๆ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สาวกของพระองค์อีกหลายประการ นอกเหนือจากที่บันทึกไว้ในพระธรรมเล่มนี้ การที่บันทึกเหตุกาณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า โดยความเชื่อและไว้วางใจพระองค์เช่นนี้แหละ ท่านจะมีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 20:30-31)

And truly Jesus did many other signs in the presence of His disciples, which are not written in this book; but these are written that you may believe that Jesus is the Christ, the Son of God, and that believing you may have life in His name. (John 20:30-31)

เราคือเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นแหล่งกำเนิดและที่สิ้นสุดของสิ่งทั้งปวง (วิวรณ์ 22:13)

"I am the Alpha and the Omega, the Beginning and the End, the First and the Last." (Revelation 22:13)

AΩ

ถ้าท่านประสงค์ที่จะมอบชีวิตของท่านให้แก่พระเยซูคริสต์ ท่านจงอธิษฐานดังนี้

“ข้าแต่พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าตระหนักดีว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิดบาป และข้าพเจ้าเชื่อและไว้วางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าต้องการให้พระองค์เป็นผู้ดำเนินวิถีชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อล้างบาปของข้าพเจ้า และที่ทรงยกโทษความผิดบาปทั้งปวงของข้าพเจ้าอีกด้วย ขอขอบพระคุณสำหรับชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์ทรงมอบให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเชิญให้พระองค์มาเป็นผู้นำวิถีชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่นี้ตลอดไป

ชื่อ_____**วัน/เดือน/ปี**_____

Does this prayer express the desire of your heart? If it does, pray this prayer and Christ will come into your life as He promised:

“Lord Jesus, I realize that I am a sinner and need you in my life. I thank you for dying on the cross to take away my sins. Thank you for forgiving my sins and giving me eternal life. I invite you into my life as Savior and Lord. Please take control of my life.”

Name _____ *Date* _____

ภาพเขียนโดย : ลินดา ริคเดล

Ilustrated by: Linda Riddell

www.goodnewscoloringbook.org

Thai/English Teaching Edition